

Introducció

En la dècada dels anys noranta, em vaig dedicar al conreu de la narrativa. Obres, encara inèdites, són *La claror de la neu* (novel·la) i *La gràcia dels jocs* (un recull de dotze contes). Només un, *Trio sonata*, va ser publicat per la Universitat de Lleida, en edició bilingüe (català - anglès), i també a la *Revista d'Igualada*.

L'any 1999 retorno a la poesia amb *Fuga del mil·lenni*. La jubilació em permet gaudir de moltes hores de lleure, fruit de les quals és aquest cinquè volum de la meva obra poètica: *Terra, mite, àngel*.

La primera part de la trilogia (*Terra cansada*), guanyadora del premi de la crítica Serra d'Or i del premi Nacional de la Crítica (2004), és l'obra menys unitària del conjunt. La formen una trentena de poemes, escrits entre els anys 1996 i 2003. De tota manera, hi podem distingir uns blocs temàtics: la terra, la precarietat de la condició humana, la solitud autocomplaent. Després d'un breu interludi, apareixen elements de consol: la música, l'esperança bíblica, la família. També hi trobem la consciència de formar part d'un país i d'una llengua, l'exaltació de l'amistat, l'arribada de la vellesa... L'últim poema es titula "Comiat".

L'obra següent és *Narcís i l'altre*. Escrita durant l'estiu de l'any 2000, va guanyar els premis Miquel de Palol (2001) i Cavall Verd (2002). S'hi nota clarament la influència de la filosofia de l'alteritat, amb Emmanuel Lévinas en primer terme. En tot el llibre hi ha la contraposició entre l'obertura de l'amor i el tancament narcisista. Des del punt de vista formal, no hi ha la gran varietat mètrica que observem a *Terra cansada*, amb elements de poesia popular, sinó que els poemes (sense rima) són d'una extensió breu i d'una sobrietat extrema.

La darrera part de la trilogia (*La veu de l'àngel*) manté l'austeritat formal de *Narcís i l'altre*, però el contingut és divers, amb variades matisacions i jocs de llum, com si fossin les múltiples cares d'un diamant. L'obra, escrita l'any 2001, es divideix en quatre seccions: *Bellesa antiga*, *Casa en penombra*, *Clarobscur d'home* i *Llum vulnerada*. Com a punt d'arrencada: mites i creació artística. A la contemplació de la terra, lligada a records d'infància, segueixen el neguit existencial i la denúncia de la injustícia. L'obra acaba amb una mirada transcendent: des de la llunyania, apareix el Déu bíblic que invocaven els profetes, l'últim dels quals (Joan Baptista) és el missatger que anuncia l'arribada de Jesús de Natzaret.

1

Camí de l'home

Pampolada d'una vinya,
que esbarria el vent del nord.
S'han aturat, els meus passos,
al llarg vessant del record.

A contrallum, sembla negra
l'alzina, amb branques de mort.

2

Febrer

Timó, fragant espera.
Xal tènue de flors,
damunt el tronc esquerp d'un ametller.
I la neu a l'obaga,
a les feixes més altes.

Blau indecís, creixença de la llum...
Aire llunyà de primavera.

3 **Març**

Un aleteig de papallona torna
al bancal, damunt tiges de blat tendre.
I, d'un clap de garriga, que es vesteix
amb la groga argelaga punxeguda,
arriba el cant insomne d'un cucut.

Fresc llindar de la casa del bon temps.